

ZAMYÁ LENĀ

StĀ™eda, 01 Ā•ervenec 2015

ObyĀ•ejný letní den a já vyráĀ¼ím do rodného mĀ›steĀ•ka na hĀ™bitov. Ti, kteĀ™í mne na pouti odkud není návratu pĀ™edešli, tu odpoĀ•ívají a já sem obĀ•as zajdu. PĀ™idám Ā•erstvou kvĀ›tinu do vázy, obĀ•as uhrabu kolem urnové pomníĀ•ku spadané uschlé listí malými hrabiĀ•kami. Tentokrát bude pouĀ• a tak беру s sebou i hadĀ™ík, plastovou láhev s vodou a špetkou saponátu, abych pomníĀ•ek omyla. Jak tak liji vodu na hadĀ™ík, leštím, uklízím, všimnu si malé skupinky pĀ™íchozích smuteĀ•ních hostĀ™.

PĀ™ichází mĀ›j kamarád z dĀ›tství s manĀ¼elkou a doprovodem, aby poloĀ¼ili na blízký pomníĀ•ek vĀ›nce a kvĀ›tiny, ty kt v krematoriu u rakve. Tuším, co jsem slyšela uĀ¼ od své sestry. Kamarád v švagr (pamatuji ho ze školy, mladší o pár let neĀ¼ já) spáchal sebevraĀ¼du. ZniĀ•ení pozĀ™stalí pokládají vĀ›nce a já pĀ™istupuji s kondolencí. PĀ™ichází i další kamarádka, Ā™íkejme jí tĀ™eba Jana, která tu byla rovnĀ¼ na hrobĀ› mamince. Všichni se známe z dĀ›tství, ze školy. Nejvíc ze smuteĀ•ní skupinky pláĀ•e kamarádova paní, sestra zemĀ™elého. Ostatní spíš jen zaraĀ¼enĀ› stojí. Její Ā¼al je velký. Jana ji utĀ›šuje slovy, Ā¼e sebevrazi jsou ještĀ› nĀ›kolika vĀ›tami, které nĀ›jak nevnímám. PĀ™ijde mi v tu chvíli kruté zdĀ™razĀ™ovat sobeckost. A tak jen pĀ™idávám pár slov o tom, Ā¼e ten dotyĀ•ný v tu chvíli asi uĀ¼ nevĀ›dĀ›l kudy kam. UbreĀ•ená sestra sebevraha mi s povdĀ™itakává. Je pravda, Ā¼e tĀ›ch sebevraĀ¼d bylo i v mém okolí bĀ›hem posledního roku nĀ›kolik. A já pĀ™emýšle kdyby ti pozĀ™stalí vĀ›dĀ›li jakou bolest, trápení, problémy zpĀ™sobí tĀ›m, které tu zanechali, asi by to nemohli udĀ›lat. JenĀ¼ takhle to myslím nefunguje. Jsme rĀ™zní a ten Ā•i ta, který nĀ›co takového udĀ›lá, nevidí v tu chvíli asi jiné východisko. Zapalí závĀ›rem svíĀ•ku svým blízkým, chvilku postojím, balím zvadlé kvĀ›tiny od poslední návštĀ›vy a odcházím. Ješt zbývá zajít zapálit svíĀ•ku dvĀ›ma spoluĀ¼ákĀ™m, jeden odešel v 18, druhý v 50. Ten první se zabil na motorce. Ten druhý byl mou dĀ›tskou láskou, vĀ¼dycky u jeho hrobu pár minut postojím a zavzpomínám. Bylo nám krásných tĀ™inĀ™t, Ā•trnĀ™t, kdyĀ¼ jsem mu napsala do notýsku MTR. PoĀ™ád ze mĀ› doloval, co to znamená. Na školním výletĀ› jsem to Ā™ekla MTR – mám TĀ› ráda - a byla první pusa. Odešel na uĀ•ilištĀ› a psali jsme si dál. Jen jako kamarádi. Já se vdala, on oĀ¼enil, ale na srazech tĀ™ídy byl poĀ™ád mezi námi ostych, nĀ›co nevysloveného. Pak onemocnĀ›l, mĀ›l rakovinu a snaĀ¼il se prý bojovat, postupnĀ› chĀ™adl. Mohl taky zvolit dobrovolný odchod, ale zvolil boj o Ā™. Mám kamarádku, má roky deprese a uĀ¼ také chtĀ›la skoncovat se Ā¼ivotem. PodrobnĀ›ji o ní psát nechci, je to pĀ™íliš intimní. Tak chci jen nadhodit téma. Jsou sebevrazi sobci nebo jen lidé nešĀ™astní? Zoufalí? NĀ›kdo Ā™ekne, Ā¼e Ā•lovĀ›k si Ā¼ivot nedal, nemá právo si ho vzít. Jiný to vidí odlišnĀ›. Sama jednoznaĀ•ný názor nemám. pozĀ™stalí jsou mnohdy opravdu poznamenáni. Pro jednoho se problém vyĀ™ešil, pro druhé nastal… JAK TO BERETE VY? MIA